

Ζώντας σε ξένη πόλη

Η Πόλη των Ονείρων μου

Ξένος στην ίδια του την πόλη ή μάλλον σε μια κοινωνία που ίσως δεν ενδιαφέρεται να αποδεχτεί τη διαφορετικότητα

Γράφει ο
Στέλιος Μπερμπέρης
Μουσικός

Πενήντηκα από Ιμβριους γονείς στην Πόλη σε γκρίζες εποχές. Η μόνη μας παρηγοριά με την αδερφή μου ήταν τα καλοκαίρια, οι διακοπές μας κοντά στον παππού και στη γιαγιά στην Ιμβρο. Παρά ταύτα θεωρώ τον εαυτό μου τυχερό γιατί πρόλαβα να ζήσω την Πόλη και την Ιμβρο με τις παλιές μυρωδιές και τους αυθεντικούς ανθρώπους που μέρα με τη μέρα μάς αποχαιρτούν. Αυτές οι εμπειρίες με σφράγισαν ανεξίτηλα.

Για τον Ρωμιό η Πόλη είναι Φανάρι, Βόσπορος, Γαλατάς, Πέρα, Ταταύλα και όχι μόνο. Υπόγεια ρεύματα σε ενώνουν κατευθείαν με τον βυζαντινό και τον οθωμανικό πολιτισμό σε βαθμό που μια μέρα το καταλαβαίνεις αλλά είναι αργά... Απλώς δεν μπορείς πια να ζήσεις κάπου αλλού. Οπου και να πας είσαι ένας αθεράπευτος ξένος.

Ετοι ένιωσα κι εγώ όταν πήγα φοιτητής στην Αθήνα τη δεκαετία του '90. Όμως, ευτυχώς, το κατάλαβα σχετικά έγκαιρα και γύρισα εκεί όπου ανήκω. Διαφορετικά θα ήμουν κι εγώ ένας εξόριστος νοσταλγός, έχοντας μόνιμα στραμμένα τα μάτια της ψυχής μου προς την Ανατολή.

Σήμερα η ζωή ενός Ρωμιού ακόμη και στον τόπο του είναι πολυσύνθετη εμπειρία. Πάντως, όλα καθορίζονται από ένα και μόνο αξίωμα. Αν θα μείνεις για να δώσεις τον αγώνα τον καλό και τη μαρτυρία σου ή αν θα αναζητήσεις ξένες πατρίδες. Επέλεξα το πρώτο. Ζω και δημιουργώ σε μια Πόλη είκοσι εκατομμυρίων με ό,τι αυτό συνεπάγεται. Το δύσκολο είναι όταν οι συνάνθρωποί σου και το κρατικό σύστημα σε θεωρούν ξένο και καταναλώνουν σε έναν διαιρκή αγώνα προκειμένου να τους πείσεις για τα αυτονόητα. Οτι είμαστε

«το άλας αυτής της γης», όπως χαρακτηριστικά έλεγε ο δάσκαλός μου πρωτοψάλτης Λεωνίδας Αστέρης.

Καθώς πλέον έχει μειωθεί δραστικά ο αριθμός της πάλαι ποτέ ακμάζουσας ρωμαϊκής κοινότητας, είναι φυσικό ο τουρκικός λαός να μη γνωρίζει από κοντά τον ρωμαϊκό πολιτισμό. Ούτε καν τη λαλιά του. Η μεγαλύτερη απώλεια, πέραν του δημογραφικού, είναι το γεγονός ότι όλη αυτή η νέα κατάσταση μας έχει αφαιρέσει τη δυνατότητα

να προσφέρουμε ως κοινωνία μια πρόταση πολιτισμού και διαχρονικών αξιών, όπως η ειρήνη, η πίστη, η φιλοσοφία, η μουσική κ.ά.

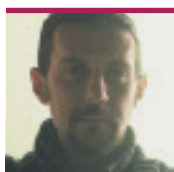
Η Τουρκία σήμερα περνά μια έντονη δοκιμασία σε κοινωνικοπολιτικό επίπεδο συγκρουόμενη με το ίδιο της το παρελθόν. Ίσως αυτή η ανάγκη επιβίωσης αλλά και η διαιώνιση της ρωμαϊκής ταυτότητας μας κάνουν πιο δυνατούς απ' όσο μπορούμε να φανταστούμε και οι ίδιοι. «Είμαστε λίγοι και αμέτρητοι»

όπως έλεγε και ο αοίδιμος πατριάρχης Αθηνάγορας.

Η Πόλη και η Ιμβρος, δύο τόποι με διαφορετικά χαρακτηριστικά. Η κατεχοχίν Βασιλεύουσα μου χαρίζει και μου χαρίζει τη χαρά της τέχνης της μουσικής κάθε μέρα... Αν και δεν έχω ζήσει ποτέ μόνιμα στην Ιμβρο, είναι ο μόνος τόπος όπου μόλις πατήσω το πόδι μου αισθάνομαι ότι δεν έχω λείψει ποτέ.

Η κατεχοχίν Βασιλεύουσα μου χάρισε και μου χαρίζει τη χαρά της τέχνης της μουσικής κάθε μέρα... Αν και δεν έχω ζήσει ποτέ μόνιμα στην Ιμβρο, είναι ο μόνος τόπος όπου μόλις πατήσω το πόδι μου αισθάνομαι ότι δεν έχω λείψει ποτέ

Γράφει ο
Γιώργος Σίμωνας
Σκηνοθέτης

Η πρώτη φορά που...

...πήγα σε ξενοδοχείο

Ήταν πριν από πολλά χρόνια στην Ανδρο. Είχα πάει για δουλειά. Το βράδυ μόλις επέστρεψα άρχισα να συνειδητοποιώ την κατάσταση σε αυτό το μέρος. Κάποιοι έχει καθαρίσει για σένα. Έχει στρώσει άψογα το κρεβάτι. Σου έχει αφήσει νερό στο ψυγείο. Έχει τραβήξει τις κουρτίνες. Έχει φροντίσει ώστε ολόκληρο το περιβάλλον να αποπνέει μια φρεσκάδα.

Ποντάρει στο να γίνει το σπίτι σου για μια νύχτα ή και παραπάνω. Οι μικροί θόρυβοι που ακούς μέσα στη νύχτα από άλλους ενοίκους σαν κι εσένα, η ησυχία μέσα στο κτίριο, ιδίως αν είναι χειμώνας, η απόδραση από το κανονικό σου σπίτι όπου νιώθεις να ζεις, η αίσθηση ότι είσαι ταξιδιώτης του χώρου και του χρόνου... Όλα αυτά με ακολουθούν από τότε. Ποτέ δεν

ένιωσα να έχω ένα σπίτι τόσο δικό μου όσο ένα (το επόμενο;) δωμάτιο ξενοδοχείου. Ένα σπίτι δανεικό σε ένα μέρος (κάθε φορά) ξένο, που όμως το κατακτάς σιγά σιγά. Γίνεσαι πολίτης του, κομμάτι της ιστορίας του. Όταν έχεις αποφασίσει να μη ριζώσεις πουθενά, γίνεσαι αυτόματα επισκέπτης παντού. Ένας ταξιδιώτης, ένας καινούργιος από τα παλιά.

Ο INFO

Ο Γιώργος Σίμωνας είναι ιδρυτικό μέλος της ομάδας Νοσταλγία η οποία δημιουργήθηκε το 2000